

шушнели на всѣкжде, че не бива, не е полезно да има две малки български държавици. По-добре било да бжде една, но по голѣмка държава. А това може да стане, ако дветѣ се съединятъ въ едно.

Бунтъ въ Пловдивъ и съединение. — Въ Пловдивъ имало централенъ таенъ комитетъ, който работѣлъ за съединението. Председателъ на този комитетъ билъ Захарий Стояновъ, секретарьтъ на Бенковски презъ възстанията срещу турцитѣ въ панагюрско презъ 1876 г. Около Захарий Стояновъ се събрали млади и решителни българи: д-ръ Странски, Ив. Стояновичъ, македонскитѣ младежи: Димитъръ Ризовъ, Никола Генадиевъ, Андрей Ляпчевъ; български офицери: Райчо Николовъ, Данаилъ Николаевъ, Паница и други. Захарий Стояновъ издавалъ вестникъ и пишелъ въ него, че Берлинскитъ договоръ отъ омраза къмъ Русия раздѣлилъ българитѣ на две държави. Защо да има князь на Княжеството и управникъ на Румелия? Не е ли по-добре да има единъ князь и за дветѣ? Защо да има две народни събрания, двойни министри, различни войски? Не е ли по-добре да бжде всичко едно. Защо да има граница на Стара планина, да стоятъ тамъ стражари и митничари, да спъватъ търговията, пжтуванията, да събиратъ мито? Народътъ отъ северъ на Стара планина и отъ югъ е единъ и сщъ. Тогава защо сж тѣзи граници и митници?

Отъ тия думи и писания въ вестницитѣ цѣлиятъ народъ въ Южна България се насърдчилъ и почналъ да иска да се съедини съ княжескитѣ българи. Но това не можело да се прика зва явно, защото султанътъ можелъ да се научи и да